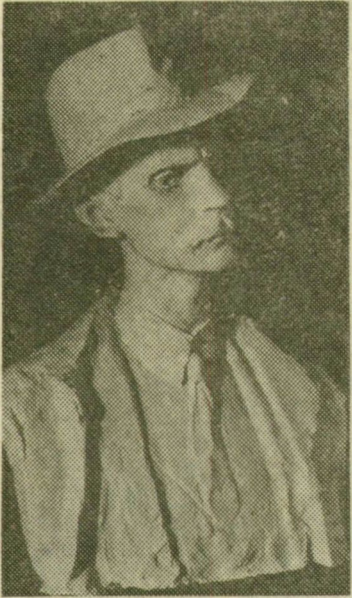

Költészet napja, 1984

VARGA IMRE portréja

Egy ember nacionáléből.
Neve: József Attila. Született:
1905. április 11. Élete egyetlen
költészetével. Születésnapja
hosszú évek óta hazánkban a
vers ünnepe.

József Attila szelleme és példája
lassan fél évszázada irodalmunk
meghatározó mércéje. Ezért is választották
születésnapját a verset ünneplő rendezvényeknek.
Ezen a napon szerte az országban költői esteket,
művész-közönség találkozókat rendeznek,
sok új lírai kötet jelenik meg, közöttük
lassan harminc éve a Szép versek antológia.
Összeállításunk szerzői kortársaink, valamilyen
szállal kötődnek e tájhoz is.

Fenyvesi Félix Lajos

József Attila 1935-ös képére

Az emberkínok láthatatlan, nagy kése el-
vágta nyakát, az okos fej félrebiccent;
már csak másnak remél.

Annnyira fáj,
néha a száj!
A szem mély csontkelyhében tűzgyökérű
ólmogyók. És könnye sincs, hogy hűtené,
vagy lemosná a bánatot.

A lélek már
halott sugár,
s e pillanatban még a Halál se mer felé
nyúlni, mint a villám, úgy villan át a
búcsúzó, riadozó tekintet
a homályban.
Pusztulásban.

Mindenki elhagyta; a Nap is elfordult
tőle. Hát új versekből gyűjtött most
hulló életének tenyéryn
eget végül:
menedéket!

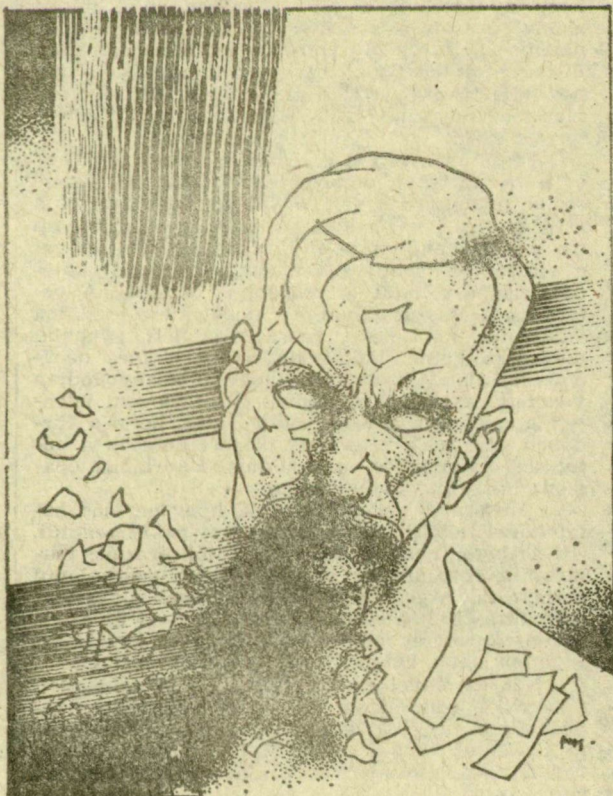
Kiált, bátran, hány iszonytató próbát.
Kitakart sebe a világ volt. A közele
háború sötétjéből fényt
csavart ki,
meghalni — —

és lefeküdt a sínekre és tehervagonok
sikoltó kerekeivel tipratta szét magát.
Üzeneteli hallgatás az
övé, ezen
a félelmesen,
árván lobogó képen, hangtalan kiáltás
világosságért, fogyatkozó emberségért,
a gyűlölet órei ellen
ő egy szál,
mindhalálig!

Sass Ervin

S. visszahozza

a régi nyár mint annyi más
időfolyóban rianás
ablak ahonnan visszanez
a múltadból sok drága rész
indítsd el olykor a mozt
ajánlja S ha boldogít

FELEDY GYULA rajza

Géczi János

Citerahangon

Citerahangon, citerahúron,
violaszínnel,
akár az alkony, pendül az ideg
csigolyadúcon,
feszül az ideg,
gyilkos ujjbegyek
verik vércseppig az ütemet.

Gerincij homorul,
ideg remeg,
összetört arcod violaszínben,
talpig violában reppen a csontod,
koponya-szilánkok
szikráznak lángot, Dózsa-átkot,
felsejlő ósarcokat rajzol a vér
erek bokrosában
— micsoda véraláfutás!

Citerahangon, violaszínnel,
feszül az ideg csigolyadúcon,
szakad az ideg,
gyilkos ujjbegyek
verik vércseppig az ideget.

Pipaccsal-konkollyal tudóbajos
nyárban
micsoda zsombékban
nyakig nővő mocsárban

télen
nyíl-verésű hóesésben
handzsáros szélben

falum
falvacskám
Monostorpályi
— tudom
ebben az örökös szélverésben
hullámverésben
ezer évben
kinek árt a legszebb vér is
szlávok
kálizok bercelek varsányok
törökök tatárok
osztozni — horhosaidon — mindig
készek

Kisnyulak farkát rügyezi a fű
bolyhait a tavasz ni, hogy ráncigálja

húsvét lesz
húsvéthoz készülődnek a füvek

Árpás Károly

Nemzedék

heringrajokat ver a szél
fodrozó tócsatükör
— fiókvihar se —
hullámverés
tétova pergése
tajték-halpikegyeknek
szél úz heringeket

lagúnák fjordok öblök
gyermekcsizmanyomok
játékvitorlás
röglövedékek becsapódása
ütközet ablakom alatt

két nap erős szele
s isten lelke
nem lebeg vizeknek felett-e
tektonikus erők
dózerek daruk

tükrét vesztetten
arctalanul az ég

KLÍGL SÁNDOR emlékműve

Lődi Ferenc

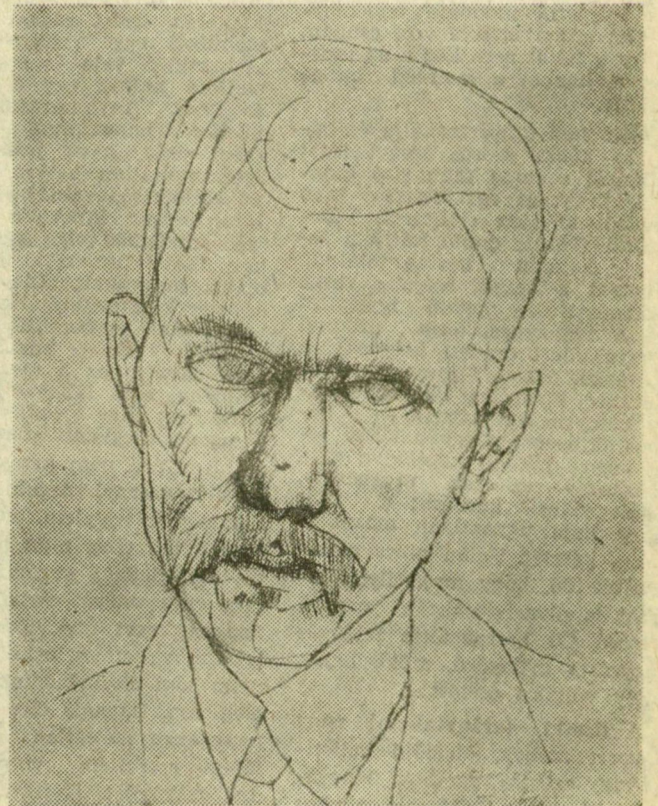
Csak a szemed...

Csak a szemed, csak az ne szóljon hozzám
haraggal, némán, vádlón. Idegen
ölemben jártam, az volt csak Canossám,
menny és pokol, — tűz, jég a szívemen.

Egyszerre annyi húron élni, halni,
amennyit gazdag életem kibír.
A végeredmény így is, úgy is talmi:
húson hús, csonton csont, — idill.

Ha csak egyetlen lennél itt a Földön
és én a másik, aki rád talál,
örvényben járnék, sziklán lengenék.

Egyszer nekem is össze kellett törnöm,
hogy pleziókkal érjen a halál,
és most se mondom, vége már, elég.

KONDOR BÉLA grafikája